

Sygn. akt VIII C 277/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę 20.986,26 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.986,26 zł (dwadzieścia tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt sześć złotych i dwadzieścia sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 marca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.167 zł (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 912,78 zł (dziewięćset dwanaście złotych i siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 277/21

UZASADNIENIE

W dniu 3 marca 2021 roku powód (...) Sp. z o.o. w Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 20.986,26 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 marca 2018 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że w wyniku wypadku komunikacyjnego doszło do uszkodzenia samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) należącego do W. B.. W związku ze szkodą poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki A. (...) na czas niezbędny do likwidacji szkody oraz scedował swoje uprawnienia na rzecz powoda. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, wobec ustalenia, że pozwany posiadał inne pojazdy. **(pozew k. 5-6v.)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wyjaśnił, że poszkodowany W. B. w okresie korzystania z pojazdu zastępczego wynajmowanego przez powoda posiadał inne pojazdy, tj. pojazd marki V. nr rej. (...), M. (...) nr rej. (...), S. nr rej. (...) oraz M.

(...) nr rej. (...), wobec czego wypożyczenie pojazdu zastępczego od powoda, dodatkowo odbiegającego standardem i zupełnie innej klasy niż pojazd uszkodzony, uznać należy za niecelowe i ekonomicznie nieuzasadnione, bowiem poszkodowany miał możliwość korzystania z innych posiadanych pojazdów. Zdaniem pozwanego poszkodowany naruszył obowiązek minimalizacji szkody, bowiem wynajmując pojazd zastępczy przez okres 38 dni po stawce dobowej 552,27 zł brutto wygenerował koszty najmu zbliżone do wartości pojazdu M. w stanie nieuszkodzonym i przewyższające odszkodowanie wypłacone z tytułu uszkodzenia przedmiotowego pojazdu. Pozwany podkreślił, że uszkodzony pojazd był pojazdem 11-letnim, zatem wynajęcie stosunkowo nowego pojazdu analogicznej klasy było nieuzasadnione. Zdaniem pozwanego wynajęcie pojazdu klasy niższej (np. (...)) odpowiadałoby standardowi pojazdu uszkodzonego. **(odpowiedź na pozew k. 35-38)**

Replikując na powyższe pełnomocnik powoda podtrzymał powództwo w całości. Uzupełniając wyjaśnił, iż w dacie szkody poszkodowany posiadał zarejestrowane na siebie następujące pojazdy: skuter S., samochód dostawczy V. (...), samochód dostawczy M. (...) (który sprzedał 2 miesiące przed szkodą, a zgłoszenie sprzedaży złożono w Urzędzie 12 grudnia 2017 roku) oraz dwa samochody osobowe M. (...), z czego jeden został uszkodzony w zdarzeniu z dnia 16 stycznia 2018 roku, zaś drugim jeździła żona poszkodowanego. Poszkodowany nie miał zatem możliwości korzystać z innego pojazdu w taki sposób, w jaki dotychczas korzystał z auta uszkodzonego. Pełnomocnik podkreślił nadto, że pojazd uszkodzony i pojazd zastępczy należą do tej samej klasy pojazdów, tzw. aut luksusowych. Odnosząc się do zarzutu pozwanego co do wyboru przez poszkodowanego niekorzystnej oferty, pełnomocnik powoda podkreślił, że nawet jeśli doszło do złożenia poszkodowanemu oferty najmu pojazdu za niższą stawkę (którą to okoliczność kwestionuje) poszkodowany nie mógłby z niej skorzystać spotykając się z odmową ubezpieczyciela, z uwagi na inne pojazdy zarejestrowane na niego. **(pismo procesowe k. 45-45v.)**

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powoda dodatkowo podniósł zarzut braku przedstawienia przez pozwanego oferty najmu pojazdu zastępczego poszkodowanemu. **(protokół rozprawy k. 68-72, k. 137-138, pismo procesowe k. 127-127v.)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 stycznia 2018 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do W. B. samochód marki M. (...) o nr rej. (...). Na skutek zdarzenia urwaniu uległo lewe przednie koło, uszkodzeniu uległ zderzak, przedni lewy błotnik, lampa przednia lewa i maska, pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym Towarzystwie (...). Tego samego dnia poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy, który przyjął szkodę i wdrożył postępowanie likwidacyjne.

W związku z uszkodzeniem pojazdu W. B. zawarł w dniu 16 stycznia 2018 roku z powodem umowę najmu samochodu zastępczego, na mocy której wynajął samochód marki A. (...), oznaczony w umowie, jako przynależny do klasy F. S. dobową została w umowie określona na kwotę 449 zł netto. Do umowy poszkodowany złożył oświadczenie, że pojazd zastępczy będzie przez niego wykorzystywany w takim samym zakresie w jakim korzystał z uszkodzonego pojazdu, tj. do dojazdów do pracy, placówek medycznych i na rehabilitację, transportu dzieci na zajęcia pozalekcyjne oraz do wykonywania czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego tj. zakupy przewóz rzeczy itp.

Tego samego dnia W. B. przeniósł na powoda przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność pieniężną z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z likwidacją szkody z dnia 16 stycznia 2018 roku. **(zeznania świadka W. B. 00:07:54-00:32-35 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 1 października 2021 roku k. 68-72, umowa przelewu wierzytelności k. 10, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 11, oświadczenie k. 12, okoliczności bezsporne)**

W dacie zdarzenia poszkodowany W. B. nie dysponował innym pojazdem, którym mógłby się poruszać. Poszkodowany był współwłaścicielem pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), którym jeździła była żona poszkodowanego, pojazdu marki M. nr rej. (...) służącego do przewozu osób, którym jeździł kierowca oraz był właścicielem skutera marki S.. Wskazanymi samochodami poszkodowany nie mógł się poruszać bowiem nie znajdowały się one w jego dyspozycji.

Poszkodowany wykorzystywał wynajmowany pojazd zastępczy do codziennych obowiązków, zakupów, dojazdu na treningi, załatwiania spraw urzędowych i dojazdów do pracy.

Pozwane towarzystwo ubezpieczeń w toku postępowania likwidacyjnego sporządziło w dniu 20 stycznia 2018 roku kosztorys naprawy uszkodzonego pojazdu. Po jego otrzymaniu, poszkodowany w dniu 11 lutego 2019 roku za pośrednictwem poczty elektronicznej, zgłosił pozwanemu konieczność wykonania wyceny pojazdu sprzed szkody, wskazując że zgodnie ze stanowiskiem warsztatu naprawczego szkoda jest zaniżona. Poszkodowany w treści pisma podkreślił, że sprawa jest pilna, bowiem chciałby dokonać naprawy uszkodzonego pojazdu i zdać samochód zastępczy.

Poszkodowany zdał pojazd zastępczy w dniu 23 lutego 2018 roku po odbiorze swojego samochodu po naprawie. Poszkodowany dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu we własnym zakresie.

W dniu 23 lutego 2018 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.986,26 zł tytułem wynajmu pojazdu zastępczego za okres 38 dni. **(zeznania świadka W. B. 00:07:54-00:32-35 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 1 października 2021 roku k. 68-72, decyzja k. 36, k. 41-41v., kosztorys k. 14-16, wydruk wiadomości e-mail k. 18, protokół zdania pojazdu k 11, faktura k. 13, okoliczności bezsporne)**

Pozwane towarzystwo decyzją z dnia 15 marca 2018 roku przyznało poszkodowanemu kwotę 28.104,87 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe.

Decyzją z dnia 22 marca 2018 roku pozwany odmówił przyznania odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, wskazując w uzasadnieniu, że poszkodowany pozostawał w posiadaniu innych pojazdów, którymi mógł się poruszać w związku z uszkodzeniem pojazdu marki M. (...) nr rej. (...).

Nie zgadzając się z decyzją pozwanego, pismem z dnia 5 listopada 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 20.986,26 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 marca 2020 roku do dnia zapłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

Pozwane towarzystwo decyzją z dnia 16 listopada 2020 roku podtrzymało swoje dotychczasowe stanowisko i odmówiło wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. **(decyzja k. 19, k. 20, k. 21-22, pismo k. 25, dowód nadania k.26)**

Zgodnie z segmentacją rynku wykonaną przez S. Instytut (...), pojazdy marki M. (...) i A. (...) należą do klasy F pojazdów (auta luksusowe). **(segmentacja rynku k. 46-49v.)**

Pojazd uszkodzony M. (...) klasował się w grupie wyższej (...) jako alternatywa w grupie samochodów typu (...) klasyfikowany jest w segmentacji stosowanej przez wypożyczalnię w grupie D lub E średnia, terenowo- rekreacyjna. S. najmu w formie gotówkowej z góry określonym okresem najmu wynosiła od około 106,45 zł do około 300 zł netto za dobę (brutto od około 130,93 zł do około 369 zł). S. w formie bezgotówkowej „cesja praw” były przeważnie dobowe i kształtowały się od około 284,55 zł do około 446,34 zł netto (brutto od około 349,99 zł – do około 549 zł)

Pojazd wynajęty A. (...) jest klasyfikowany w segmentacji stosowanej przez wypożyczalnię w grupie F. S. za wynajem pojazdu zastępczego klasy F w roku 2018 w województwie (...) w formie gotówkowej przy płatności bezpośredniej z góry ustalonym okresem najmu wynosiła od około 246,85 zł do około 1.219,51 zł netto za dobę (brutto od ok. 303,63 zł do około 1.500 zł). S. w formie bezgotówkowej „cesja praw” były przeważnie dobowe i wynosiły od około 521,95 zł do około 771,54 zł netto za dobę (brutto od około 642 zł do około 949 zł).

Przyjmując za zasadne wstrzymywanie się z rozpoczęciem naprawy aż do momentu uzyskania odszkodowania czas wynajmu obejmowałby okres od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego do wypłaty środków finansowych, 2 dni na zamówienie części (jeżeli są one dostępne w magazynie centralnym na terenie Polski) oraz technologiczny czas naprawy 7 dni roboczych. W przedmiotowej sprawie najem u powoda w okresie od 16 stycznia 2018 roku do 23 lutego 2018 roku był krótszy niż uzasadniony przy założeniu, że zamówiono by części w dniu następnym po wypłacie kwoty

bezspornej, przy uwzględnieniu 2 dni roboczych oczekiwania na części oraz 7 dni roboczych technologicznego czasu naprawy.

Biorąc pod uwagę warunki techniczne dopuszczenia pojazdu do ruchu pojazd M. (...) o nr rej. (...) nie mógł być użytkowany, bowiem uszkodzenia wykluczały pojazd z ruchu. **(pisemna opinia biegłego sądowego k. 93-100)**

Do dnia wyrokowania strona pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka oraz pisemną opinię biegłego sądowego M. S.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. Opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 16 stycznia 2018 roku, w wyniku którego samochód marki M. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. W niniejszej sprawie kwestią sporną była sama celowość najmu pojazdu zastępczego, ale i również przyjęty przez powoda okres najmu i wysokość zastosowanej stawki dobowej.

Odnosząc się do kwestii zasadności najmu pojazdu zastępczego przypomnieć należy, że w myśl ogólnej reguły określonej w art. 6 k.c. ciężar jej wykazania obciążał powoda. To on bowiem dochodził należności, której zasadność pozwany negował. W ocenie Sądu obowiązkowi temu powód sprostał. Powód zaoferował materiał dowodowy pozwalający na dokonanie przez Sąd ustaleń potwierdzających jego roszczenie. Nie budziło wątpliwości Sądu, że pojazd był poszkodowanemu potrzebny zarówno w życiu prywatnym, jak i zawodowym. Poszkodowany W. B. potrzebował pojazdu do wykonywania obowiązków życia codziennego, dojazdów do pracy, do placówek medycznych, na treningi i rehabilitację, do załatwiania spraw urzędowych i dowozu dzieci na zajęcia pozalekcyjne. Powyższa okoliczność była niesporna między stronami. Jak zostało jednak wykazane w toku postępowania, poszkodowany we wskazanym okresie, dysponował innymi pojazdami, z których w dwóch przypadkach był współwłaścicielem, zaś pozostałych właścicielem. Jeden ze wskazanych pojazdów, którego był współwłaścicielem, był samochodem dostawczym- służył do przewozu osób i nie znajdował się w jego dyspozycji. Podkreślić należy, że nawet gdyby poszkodowany miał fizyczną możliwość posługiwania się przedmiotowym pojazdem, trudno przyjąć by samochód dostawczy mógłby być wykorzystywany w tożsamy sposób jak uszkodzony samochód osobowy. Analogiczna sytuacja dotyczy skutera S., którego poszkodowany był właścicielem, bowiem nie można oczekiwać, że skuter spełniłby wszystkie funkcje jakich poszkodowany oczekiwałby od pojazdu zastępczego, nie wspominając o wątpliwym komforcie korzystania ze skutera w okresie zimowym. Poszkodowany był w spornym okresie także właścicielem samochodu osobowego marki M. (...), lecz w toku postępowania poszkodowany zeznał, że ów pojazd znajdował się i nadal znajduje w dyspozycji jego byłej żony. Nadto już w toku postępowania likwidacyjnego poszkodowany podkreślał, że nie dysponuje żadnym innym pojazdem, z którego mógłby korzystać, zaś uszkodzony pojazd w wyniku zdarzenia z dnia 16 stycznia 2018 roku był wykluczony z ruchu drogowego. Wobec powyższego w ocenie Sądu, powodowi udało się wykazać celowość najmu pojazdu zastępczego oraz okoliczność, że poszkodowany nie miał możliwości faktycznego poruszania się żadnym z wyżej wymienionych pojazdów. Poszkodowany, wbrew twierdzeniom pozwanego, nie dysponował innymi pojazdami, którymi mógł się poruszać.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela

zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy przypomnieć należy, że W. B. podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki A. (...) za stawkę dobową 449 zł netto. W ocenie Sądu, pozwany nie wykazał, aby przedstawił poszkodowanemu jakąkolwiek ofertę najmu pojazdu zastępczego, tym bardziej aby poszkodowany tę ofertę bezpodstawnie odrzucił. Przeciwnie, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwany z uwagi na posiadane przez poszkodowanego pojazdy, nie uznał celowości najmu pojazdu zastępczego. Z załączonej segmentacji rynku sporządzonej przez S. (...) wynika, że uszkodzony samochód i wynajęty pojazd, należą do tej samej klasy pojazdów F, tzw. aut luksusowych. Wprawdzie z opinii biegłego wynika, że uszkodzony pojazd klasyfikowany jest przez wypożyczalnię jako klasy D/E, zaś pojazd wynajęty klasyfikowany jest jako F, jednakże podkreślić należy, że stawka za wynajem pojazdu F jest nieznacznie wyższa, niż górna granica dla segmentu D/E dla najmu bezgotówkowego. S. za najem pojazdu udostępnionego poszkodowanemu – jak wynika z przedziału cenowego podanego przez biegłego – jest dużo niższa niż przeciętnie stosowana w klasie F, poszkodowany otrzymał zatem lepszy pojazd w stawce, za jaką dopuszczalnie mógł wynająć pojazd (czyli rynkowej dla segmentu jego pojazdu uszkodzonego).

Biorąc powyższe pod uwagę oraz to, że pozwany nie uznał zasadności najmu pojazdu zastępczego można przyjąć, że poszkodowany wynajął pojazd za adekwatną stawkę do stawki rynkowej za klasę pojazdu jak uszkodzony. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, stąd poszkodowany był uprawniony do najmu pojazdu za stawkę rynkową, która w niniejszej sprawie, dla pojazdu takiego jak M. (...) wynosiła pomiędzy 349,99 zł brutto a 549 zł brutto. Poszkodowany wynajął za pojazd za stawkę 552,27 zł, czyli znajdującą się z górnych granicach stawek przedstawionych przez biegłego. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że poszkodowany wynajmując od powoda samochód marki A. (...) naruszył zasadę minimalizacji rozmiarów szkody.

W ocenie Sądu poszkodowany był także uprawniony do użytkowania wynajętego auta przez okres 38 dni. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że kosztorys naprawy pozwany sporządził w dniu 20 stycznia 2018 roku, natomiast decyzję o przyznaniu odszkodowania wydał dopiero 15 marca 2018 roku, a więc już po zdaniu samochodu zastępczego. W drugiej kolejności uwypuklić należy, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego nie ogranicza się wyłącznie do technologicznego czasu naprawy. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu najmu pojazdu zastępczego zmierza do wyeliminowania negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia pojazdu i obejmuje rzeczywisty okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania ze swojego pojazdu. Odpowiedzialność ta nie ogranicza się do czasu technologicznej naprawy lecz obejmuje wszystkie obiektywne czynniki wpływające na proces naprawy np. możliwości organizacyjne warsztatu naprawczego, obłożenie zamówieniami, dni wolne od pracy, oczekiwanie na części, przekazanie pojazdu do naprawy i jego odbiór, czynności ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody. W ocenie Sądu nie sposób podzielić przy tym stanowiska, że poszkodowany winien rozpocząć naprawę uszkodzonego pojazdu przed otrzymaniem od ubezpieczyciela końcowego kosztorysu, czy też wypłatą świadczenia. Powyższe wymagałoby bowiem angażowania przez poszkodowanego własnych środków pieniężnych bez gwarancji, że wydatek taki zostanie w przyszłości zrefundowany w całości przez ubezpieczyciela. Dlatego też Sąd podziela w pełni zajęte przez biegłego sądowego w opinii stanowisko, że przyjmując za zasadne wstrzymywanie się z rozpoczęciem naprawy aż do momentu uzyskania odszkodowania czas wynajmu obejmowałby okres od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego do wypłaty środków finansowych, 2 dni na zamówienie części (jeżeli są one dostępne w magazynie centralnym na terenie Polski) oraz technologiczny czas naprawy 7 dni roboczych. W przedmiotowej sprawie najem u powoda w okresie od 16 stycznia 2018 roku do 23 lutego 2018 roku był krótszy

niż uzasadniony przy założeniu, że zamówiono by części w dniu następnym po wypłacie kwoty bezspornej, przy uwzględnieniu 2 dni roboczych oczekiwania na części oraz 7 dni roboczych technologicznego czasu naprawy. O czym zaś była mowa wyżej, W. B. zdał samochód już w dniu 23 lutego 2018 roku. Zdaniem Sądu opinia biegłego stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie, nie była ona również kwestionowana przez strony procesu.

Reasumując Sąd uznał, że W. B. był uprawniony do wynajęcia pojazdu zastępczego na okres 38 dni za stawkę 449 zł netto za dobę.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.986,26 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 marca 2018 roku do dnia zapłaty.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.167 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 1.050 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 500 zł.

Ponadto Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 912,78 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.